

Hasta / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Hasta / dedektif hikaye HASTA

Göçebe hayatı yaşamaya uygun bir yapım olduğunu düşünüyordum yeni taşındığım evin bahçesini düzenlemeye çalışırken. Amirim cinayete kurban gittiği günden o yana yani iki yılda beş ev değiştirmiştım. Bir atım olsa bir de konup göçtüğüm evler betondan olmasa al sana Göktürklerden Herkül Adnan. Bu yeni evin bahçesi sokağa bakan cephedeydi ve ufacıktı. Bölgesinde böyle bir bahçeyi bulmak bile çok zor oldu. Çevre tamamen sitelerle ve yüksek binalarla çevrelenmişti. Ama beni nefessiz bırakıyor öyle yerler. Bahçeye çıkmayacak olsam da, bahçenin orada istediğimde uğramam için beni bekliyor olduğunu bilmeliyim ben. Yoksa rahat uyuyamam. Hem gökdelenden bozma binaların asansörleri de korkunç geliyor bana. Klostrofobim olduğunu düşünmüşsünüzdür hemen. Belki, aman bu adamın da takıntıları bitmedi diyorsunuzdur. Aslında takıntılar konusunda haklısınız ama bu asansör meselesinde takıldığım durum asansörün ebatları değil. Asansörde karşılaşabileceğim insanlardan korkmak diye anlatabilirim belki size. Sabahın köründe, gecenin yarısında ya da öğlen vakti dünden kalmışlığınızı atamadığınız, duş alamaya vakit bulamadan sigara almaya çıktığınız bir günde mesela asansörde dip dibe alt komşunuzla birlikte bir yolculuğa çıkıyorsunuz. Yolculuğun uzunluğunu kısasız olmaz. İnsan samimi olduğu kişilerle çıkmalı yolculuklara. Ya da çıktığı yolculuğun sonunda samimi olmalı yoldaşıyla. Öyle de oluyor bu kısa yolculukların sonunda. İsteksizce birbirinizi selamladığınız yandakine fark ettirmeden baştan aşağıya onu süzdüğünüz kısa asansör seyahatinden sonra dışarda gördünüz komşu adamı mesela; illa bir selam ve sahte gülüşle hatırlayacaksınız seyahatinizi. Komşulardan nefret ettiğimi düşünmeyin. Severim komşuculuk oynamayı. Ama belirli bir uzaklığa sahip olmalı yaşam alanlarımız. Yani tuvalette otururken başka bir tuvaletin

sifon sesini duymak onların hangi sesleri duyuyor olduğunu düşündürmüyor mu size de?

Komşulardan bahsetmişken anlatacağım ilginç olaya döneyim hemen. küçük bahçemi minyatür bir Keukenhof bahçesine çevirme çabam bitişik evden komşum olan bir hanımın misafirliğe gelişi ile sekteye uğradı.

“Merhaba, her gün uğraşıyorsunuz. Seviyorsunuz herhalde bahçe işlerini. Hem de beceriklisiniz. Bahçıvan mısınız Adnan bey?” diye girdi söze. Geldiğim gün tanışmıştık. Kocasını yardım sever bir insandı belli ki. Koşarak yanıma gelip eve taşıdığım kutuların bir ucundan tutmaya çalışmıştı o gün. Ama katiyetle izin vermemiştim buna. Çünkü adam yaşça hayli geçkin biriydi. Ama o fit yaşlı adamlardan değildi. Dokunsanız yıkılacak gibi görünüyordu. Kısa boylu, elli elli beş kilo civarı, düşük omuzlu kır saçlı bir adamdı. Vücudu ne kadar perişan görünüyorsa sesi de bu görüntüyle kafa kafaya bir zıtlık içinde gür ve kuvvetliydi. Elinden zorla almıştım taşımaya çalıştığı kutuları. adam Kesin tavrımı kabullenip Sohbetiyle eşlik etmişti bana. Karısı da katılmıştı sohbete. Konuşmalardan anlıyordum ki evde bir hastaları vardı ve kadın onunla ilgilenmekten dışarıya çıkacak vakit bulamıyor hatta bahçede nefes almayı bile lüks buluyordu. Adam da tüm gün dışarı işlerini hallediyor akşamları da karısına yardım ediyordu. Kadın adama göre oldukça genç ve bakımlıydı. Şimdi yanıma geldiğinde de dikkatimi çeken bu oldu. Böyle zor bir hayat yaşarken böylesine hayat dolu olmayı nasıl başarıyor bu kadın diye düşündüm.

“Hoş geldiniz.”

Yüzüme dişlerimi hafif gösterecek ama ağzımı da fazla açmamı gerektirmeyen bir gülücük yerleştirerek devam ettim.

“Hayır, bahçıvan değilim ama çok isterdim olmayı. Hobi diyelim benimkine. Rahatlamak için yaparım bunu.”

“Ben de makyaj yaparım rahatlamak için. Bu da onun gibi bir

şey galiba. Benim hobim makyaj ve uyumlu giyinmek diyebiliriz.”

Saatine bakıp evine doğru yöneldi. Telaşla, “Beş dakikayı geçmiş burada olalı. Hemen içeri girmeliyim. Size kolay gelsin. Görüşürüz yine,” dedi.

Az sonra kayboldu gözden. Zavallı kadın. Beş dakika dinlenmek bile fazla geliyordu ona. Hastalarının kim olduğunu ve durumunu çok merak ediyordum. Ama bunu sorup ikisini de rahatsız etmek istemiyordum. Bir gün isterlerse paylaşışlırdı nasıl olsa.

Sonraki birkaç gün kadını da kocasını da görmedim. Çok ilgili bir tip değilimdir aslında ama özel durumları beni onlar için endişelenmeye itiyordu. Kendi kendime birkaç gün daha görünmezlerse gidip bakacağım diye karar aldım. Ve beklediğim gibi oldu, sonraki iki gün yine adam da kadında hiç görünmedi. Gidip bakmalıydım. Aslında şu pek sevmediğim apartmanlardan birinde olmak insanları birbirinden daha uzak tutuyormuş diye düşünüyordum. Yalnızca bir asansör yolculuğu, bir sifon sesi, bazen sevişen çiftlerin iniltileri dışında birbirini tanımıyorsun. Tabi tanımadığın için de onlar için endişe etmiyorsun. Bunları düşünürken çiftin kapısının önüne gelmiştim bile. Kapıyı daha önce görmediğim genç bir kadın açtı. Yüzü hastasına bakan komşu kadını andırıyordu. Ama tavrı kadından tamamen farklıydı. Kaşlarını hafif yukarı kaldırarak ve dudaklarını çarpıtarak konuşuyordu. Karşısındakini küçümsediğini hissediyordunuz buram buram.

“Buyurun ne vardı?”

“Ben yan komşuyum. Hanım efendi ile eşini bir haftaya yakındır göremedim. Bir kontrol etmek istedim.”

“Çok düşüncelisiniz.”

Bu sözleri ‘sanane be adam’ diyormuş gibi bir ifade ile söylemişti. Ben bir şey söyleyemeden devam etti.

“Şehir dışındalar. İşleri bitip döndüklerinde haber veririm geldiğinizi.” Kapıyı kapatacak gibi oldu.

“Peki hastaları? O da onlarla beraber mi? Hanımefendi beş dakika bile evden çıkamıyordu da. Onun için soruyorum. Kötü bir durum olduğu için mi gittiler? Hastanede falan değillerdir umarım?”

“Yarışma programı sunsanıza siz. Hani şu programa gelenleri soru yağmuruna tuttukları cinsten bir şey sunabilirsiniz bence. Merak edecek bir durum yok. Kızlarına ben bakıyorum. Biraz nefes almaları gerekiyordu. gittiler işte. Geldiklerinde de ilginizi alkanızı söyleyeceğim onlara. Böyle ablamlar gibi zengin insanların dostları da çok oluyor değil mi?” dedi yine imalı imalı gülerek.

Beni bu zengin yaşlılara yaranmaya çalışan yapışkan bir komşu sanmıştı galiba.

“İçeri girmeliyim. Biliyorsunuz çocuk hasta,” diyerek kapıyı kapatıverdi.

Arkasından ‘iyi günler’ diye bağırdım. Sonra bu bağırışın beni daha da bir yalaka gösterdiğini düşünüp pişman oldum. Mahallenin ayaklı gazetesi teyzeler gibi olmuştum. Bu kadının küstah tavrı bana çekici gelmiş olsa da kendimi küçük düşürülmüş hissediyordum.

Utançla hatırladığım komşu ziyaretimin üzerinden bir hafta geçmişti ve bir gece dışarıdan gelen garip sesleri fark ettim. Duvardaki saate bakınca şaşırdım. Neredeyse sabahın dördüydü. Okuduğum edebiyat dergisine kendimi öyle kaptırmıştım ki saatin bu kadar geçtiğini anlamamıştım bile. Salonun perdesini biraz aralayıp dışarı baktığımda yan komşuların geldiğini gördüm. Yanlarında çokça valiz vardı. Yaşlı adam yıkıla düzele taşımaya çalışıyordu eşyaları. Gidip yardım etmem gerektiğini düşündüm ama şu küstah kızın beni görünce para avcısı olduğuma iyiden iyiye inanacağı düşüncesi beni yavaşlattı. Ben kararsız debelenirken o günkü kız yani komşunun kardeşi olduğunu

düşündüğüm küstah çıkıp yardım etti adama. Ben de yatağıma gidip gün aydınlanmadan uyumaya çalıştım.

Ertesi gün yine bahçemle uğraşırken komşu kadının sesi geldi arkamdan.

“Adnan! Hey Adnan!”

Bana seslenirken el sallıyordu. Ben de tanıdıkları görünce yapmam gerektiği gibi ki bana bunu doktorum öğütlemişti hafif dış göstererek abartmadan gülümsedim ve elimi kaldırarak küçük bir ‘hi hitler’ selamı gönderdim ona. Ardından evden çıkıp yanıma geldi.

“Kız kardeşim söyledi. Uğramışsın bize. Ah düşünceli komşumuz çok sağ ol. Eşimin annesi rahatsızdı. Onu ziyarete şehir dışına gitmiştik. Neyse ki şimdi iyi. Sen nasılsın? Bakıyorum da bahçe baya gelişmiş.”

Bunları söylerken yeni tomurcuklanan güllerimi kokluyordu. Sonra ben bir şey diyemeden yine saatine baktı ve eve doğru giderken “Yarın görüşürüz dostum,” dedi.

Dostum kıdemine çıkmak beni hayli rahatsız etti ama bu tamamen benim hatamdı. Onlar için endişelenmiş gidip nasıl olduklarını sormuştum bir kere. Yani komşuluktan arkadaşlığa terfi etmiştim artık. Bağ kurmak hele de benden yaşça büyük insanlarla bağ kurmak beni fazlasıyla korkutuyordu. En iyisi birkaç gün bahçeye çıkmamak diye düşündüm ve öyle de yaptım. Bu birkaç günü abartmış olmalıyım ki iki koca haftayı geçirmiş ve bu sırada onları hiç görmemiş olduğumu anladım komşu hanımı benim bahçemde gördüğümde. Bahçeme girmiş gülleri kokluyordu. Dışarı çıksam mı çıkmasam mı kestiremiyordum. Perdenin arkasından onu izlemek daha doğru diye geçiyordu içimden. Zaten beş dakikası dolduğunda gidecek. Mutfağa gittim ve kendime bir kahve yaptım. Gelip tekrar baktım pencereden. Gitmemişti kadın. Orada durmaya devam ediyordu. Bu garip durum ilgimi çekmişti. Hemen bahçeye çıktım ve seslendim

“Merhaba, sizi gördüm camdan. Nasılsınız?” dedim gülerek. Ama kadın bana doğru dönünce bu şen şakrak halimden utandım. Çünkü çok üzgün görünüyordu. Makyaj yapmamış, saçlarını dağınık bırakmıştı.

“Ne oldu? Çok bitkin görünüyorsunuz. Kötü bir şey yok ya?” diye ekledim.

“Kötü bir durum var Adnan dostum.”

Ortadan yok olduğum günler dostum konumumu değiştirmemişti demek. Ama böyle yalnız bir kadının buna ihtiyacı vardı tabi. O yüzden umursamadım. O da sözlerine devam etti.

“Kız kardeşimi iki gün önce kaybettik. Üstelik gencecik kız intihar etti. Bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Eşim cinayettir diye tutturdu başta. Kız kardeşim hayat dolu ve kendisine aşık bir kız olduğu için intihar etmiş olduğunu kabullenmek çok zor tabi. Ama polisler hiçbir iz olmadığını o kadar fazla zehri kendi isteğiyle içmiş olduğunu söylüyorlar. Kardeşim benim gibi hemşiredir. İlaç dozlarını bildiğinden yanlışlıkla da almış olamaz onları. Çok zor, baş edemiyorum bu durumla.”

Son cümleyi söylerken omuzuma yaslandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir süre sonra biraz toparlandı ve “Artık içeri gireyim bizim ufaklık beni merak etmiştir. Babası çok iyi ilgilense de o hep benim yanında olmamı ister. Çok fazla kaldım burada,” diyerek evine girdi kadın.

Gece boyu bu konuyu düşündüm. Birkaç hafta önce gördüğüm o kendini beğenmiş kadın iki gün önce intihar etmişti öyle mi? Aklım almıyordu nedense. İçgüdülerim çok kuvvetlidir benim. Ve onlara fazlasıyla güvenirim. O gün gördüğüm kadın hiç de hayattan vazgeçecek bir tipe benzemiyordu. Üstelik eniştesi de benim gibi düşünmüş. Bu konuyu biraz olsun araştırabilirdim aslında. Bilgisayarımın üzerindeki tozu temizledim ve kuruldum önüne. Polisin yerel veri tabanını kırmam çok zor olmadı. Sonra intiharın ayrıntılarını buldum. Ablası ve eniştesinden

zenginler diye bahsettiğinde kendi durumunun pek iyi olmadığını düşünmüştüm. Ama öyle değilmiş. Sementin en pahalı sitelerinden birinde oturuyormuş. Üstelik çalışmıyormuş. Evli de değilmiş. Varlıklı bir ailesi olduğuna dair de bir bilgi bulamadım. Öyleyse bir sevgilisi olmalı diye düşünerek araştırma yaptım. Sosyal medya hesaplarından sevgilisini buldum hemen. Adam büyük bir market zincirinde reyon sorumlusuydu. Para buradan da geliyor olamazdı. Kızın ailesi yani yan komşumun da anne babası, onlar daha küçükken bir kazada ağır yaralanmışlar. Babaları kısa sürede ölürken anneleri bir yıl yatağa bağlı kaldıktan sonra büyük kızının kollarında vefat etmiş. Yatakta olduğu süre boyunca annesine yan komşum olan büyük kız bakmış. Ebeveynlerinin ölümünden sonra iki kız yaşlı anneannelerinin yanına taşınmışlar ve ikisi de hemşirelik eğitimi almışlar. Küçük kızın daha okulu bitmeden anneanneleri de öteki dünyaya göçmüş. Bizim yan komşu bir akıl hastalıkları merkezinde çalışmaya başlamış ve kardeşinin okulunu bitirmesine yardımcı olmuş. Bu merkezde de kocası ile tanışmış komşum. Adam orada yatan bir hasta imiş. Bu aileyi ilk geldiğimde araştırmalıydım diye düşünüyordum. Öyle ilginç hayat hikayeleri varmış ki hiç türk drama dizileri izlememe gerek kalmazdı hüzünlenmek için. Neyse adamın orda yatma sebebi oldukça korkunçtu. Adam oraya düşmeden önce çok iyi bir aileye sahip başarılı bir iş adamıymış. Evli ve iki çocuk sahibi imiş üstelik. Talihsiz bir kazada tüm ailesini kaybeden adam akıl sağlığını da yitirmiş ve yakınları tarafından o merkeze yatırılmış. Merkezde tanışan çift hayat hikayelerinin benzerliğinden de kaynaklı olacak hemen yakınlaşmışlar. Hastane yönetimi durumu anlayınca önce hemşireye uyarı vermiş. Ama çift birbirinden kopamıyormuş. Adamın ailesi de durumu öğrenip hastaneye tehditler yağdırmaya başlamış. Hastanın durumundan faydalanan bir hemşireyi hayatlarında istemediklerini söylüyorlarmış. Hastane kadını işten çıkarmış yetmez gibi hemşireler birliğinden de atılmış kadın. Bir zaman işsiz, parasız ve üzgün şekilde kız kardeşi ile birlikte yaşamış. Daha sonra adamın ailesini yine bir kazada kaybettiğini okumuş gazetede. Hayatın onlara bir çeşit

işaret verdiğini düşünmüş olmalı. Gidip adamı hastaneden çıkarmış ve evlenmişler. Ailesinin tüm mirası adama kaldığından büyük bir zenginliğe de sahip olmuşlar. Bir erkek çocukları olmuş ikilinin ama iki yaşındayken çocuk felci geçirmiş ve yatağa bağlanmış bu bebek. Okuduklarım beni şoka uğratmıştı. Dışarıya baktım camdan. Güneş yavaş yavaş doğuyordu ve bahçedeki güller güneş ışınlarını kucaklarken altın sarısı görünüyorlardı. Oturup bu güzelliğin tadını çıkarırdım ama içimdeki ses görevin beni çağırdığını söyleyip duruyordu. Hemen soğuk bir duş aldım. Kafamı toplayıp düşüncelerimi sıraya koymam için buz gibi bir duşa ihtiyacım vardı. Duşun arkasından birkaç saat bekledim ki komşularım uyanıp güne hazırlansınlar. Pencerenin önünde üst üste kahve içerek bekledim. Gülüm altın görünümünde olmasa da sarısı hala beni etkiliyor ve bu bekleyişi keyifli kılıyordu. Keyifli küçük bir zamanın ardından komşu adamın evden çıktığını gördüm. Kadın da kapıda onu uğurluyordu. Kadın yine makyajsız ve bitkin halde idi. İlk gördüğümde adamla ikisini birbirlerine çok yakın bulmuştum. Ve sık sık adamı uğurlarken gördüğüm kadın her seferinde makyajlı grand tuvalet giyimli olurdu kapıda. Kocasını sevgi ile öperek uğurlardı. Kocası da aynen karşılık verirdi ona. Şimdiki uğurlama hiç de aşk dolu görünmüyordu. Özellikle adam buz gibi soğuktu kadına.

Kadının kapısını çaldım.

“Ah merhaba dostum sen misin?” dedi kapıyı hafif arkasından çekerek eşiğe doğru çıkarken. “İçeri gel derdim ama enfeksiyon riskinden dolayı kimseyi içeri alamıyoruz.”

“Hiç önemli değil. Burada konuşalım. Zaten kısa sürecektir konuşacaklarım. Benim bahçıvan olup olmadığımı sormuştun ve ben bahçıvan olmadığımı söylemiştim. Ama gerçek işimden bahsetmedim sana. Ben eskiden emniyet müdürüydüm. Ve şimdi özel dedektiflik yapıyorum. Polise bazı konularda yardımcı oluyorum. Uzmanlık alanım da cinayetler. “

Ben bunları söylerken kadın şoka uğradı ve sendeledi. Ben fark

etmemiş gibi yaparak devam ettim.

"Kardeşinin sözde intiharı bana gerçekçi gelmedi. Biraz araştırma yaptım ve bunun bir cinayet olduğuna kanaat getirdim. Emniyetten birkaç tanıdığım ile görüştüm. Dosyayı kapatmayacaklar ve bir inceleme daha yapacağız."

"Ama intihar demişlerdi. Yani cinayet olamaz. Kim yapsın ki böyle bir şeyi? Tek bir arkadaşı bile yoktur onun. Bir sevgilisi var o da şehir dışındaymış zaten."

"Ben de onu diyorum. Kim yapar böyle bir şeyi?" dedim.

Bir süre birbirimize baktık. Sonra evin içine doğru bir şey duymuş gibi kulak kabarttı.

"Bizim oğlan sesleniyor. İçeri girmeliyim."

Tam içeri girecekken kolunu tuttum yavaşça ve "Ben seslendiğini duymadım. Hem oğlunuz bitkisel hayatta diye biliyorum. Nasıl konuşuyor?"

"Bakın Adnan bey ben ona öyle iyi bakıyorum ki çocuk gelişme gösterdi. Şimdi müsaade edin."

- "Tabi iyi bakıyorsunuz ama kayıtlara baktım da son beş yıldır hiç hastaneye götürmemişsiniz. Tüm ihtiyaçlarını evde karşılayabiliyor musunuz?"

"Sonra konuşuruz bunları. Kafamı topladığımda, " dedi sinirli bir şekilde. Ve hızla içeri girdi.

Bir süre kapıda durdum. Mutfak perdesinin ardından bana bakan gölgesini görebiliyordum. Hemen eve gidip bölge polisinden arkadaşım olan Hasan'ı aradım. Ricam üzerine akşam saatlerinde çiftin evinin kapısını birlikte çaldık. Kadın kapıyı açtığı anda haftalar önceki güçlü kadını bulduk karşımızda. Makyajını eksiksiz yapmış, saçını tepeden toplamış ve cıvıl cıvıl çiçek desenle bir elbise giymişti. Çok sakın karşıladı gelişimizi.

“İzin verir misiniz, içeri girmek istiyoruz. Arama emrimiz de var,” dedi hasan. Kadın itiraz etmeden yana çekildi.

“Amca bey yok mu ?” diye sordum.

“Var uyuyor. Tüm gün dışardaydı. Dinlenmesi gerekiyor,” diye yanıtladı.

Çocuğu görmek istediğimizi söyledik ve hep birlikte odasına girdik. Yatakta yatan çocuğu görünce kanım dondu. Çocuk saatler önce ölmüşe benziyordu. Hemen odadan çıktım ve diğer odaları tek tek gezdim koşarak. Sonunda başka bir odada cansız halde yatan yaşlı adamı da buldum.

Ertesi gün sorgu odasında soğuk kanlı katil dostumla baş başa idim. Sakin görünüyordu. Beden dili rahat olduğunu söylüyordu. Gözlerinde ise çılgınca bir sevinç görüyor gibiydim. Sözlerime başladım.

“Aslında her şey annen ve babanın acı kazası ile başlamış olmalı dostum. Sen kız kardeşin kadar şanslı değildin çünkü olanların hepsini idrak edecek bir yaştaydın. Babanı kaybetmiştin ama bunun yasını tutamayacak kadar meşguldün. Annene bakmalıydın. Daha o yaşta annenin altını temizliyordun. Yatak yaralarını sarıyordun. Bu seni rahatsız etmiyordu. Sana kendini değerli hissettiriyordu. İşe yaradığını düşünüyordun. Hayatından memnundun. Sen baş hemşireydin, kardeşin de senin yardımcındı. Sağ kolun ve sen annenizi hayatta tutuyordunuz. Ama bu fazla uzun sürmedi. Anneniz elinizden geleni yapmanıza rağmen sizi terk etti. Anneannenizle yaşamaya başladınız. Kayıtlara baktığımda anneanneniz çok sağlıklı bir kadın olduğunu gördüm. Ama sen okulu bitirir bitirmez aniden hastalanmış. Ona da annene baktığın gibi özenle bakacaktın değil mi? Ama işinde daha yeniydin ve kadını öldürmeyecek sadece sana muhtaç bırakacak dozu ayarlayamadın. Bu yüzden de zavallı kadın kısa sürede öldü.”

Ben bunları söylerken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme olduğunu fark ettim.

“Bu ölüm sizin için kötü olmuştu. Kardeşin okulu bitirememişti daha. Hemen bir iş buldun. Sağ kolunu ortada bırakamazdın çünkü. Hastane kayıtlarını da inceledim. Sen gelene kadar hastanede ölüm oranı yüzde birmiş. Bir akıl hastanesi için normal bir yüzde bu. Ama senden sonra yüzde yedilere yükselmiş oran. Yetkililerin bunu fark etmeyişi normaldi. Çünkü işi kitabına uydurmuştun. Tek bir hemşireye ait hastalar arka arkaya hayatını kaybetse durum anlaşılırdı. Kendi hastalarına küçük dozlarda zehirler verip zehrin etkilerini gözlemliyordun. Ağırlaşanları önceden yetkililere bildiriyordun ve başka hastanelere nakil ettiriyordun. Zaman zaman da başka hemşirelerin hastalarının yanına gizlice girip yüksek dozda zehirler enjekte ederek hızlı ölümleri de test etmiş olmalısın. Bütün bunlar olurken kocanla karşılaştın. O küçük dozlarda zehir verip sürecini takibe aldığın, etkileri gözlemlediğin hastalardan olmalı. Gözlem yaparken aranızda bir bağ oluştu. Geçmişte yaşadığınız acılar benzerlik gösteriyordu. Tabi bu benim tahminim belki de zengin olduğunu öğrenmiştin ve sırf bu yüzden yaklaşmıştın ona. Akıl sağlığını yitirmiş bir adamdı. Ağır bir depresyon içindeydi. Senin tecrübeli ellerin ona aşk kokmuştu. Bir şekilde amacına ulaşip onunla evlendin ve çocuğunuz oldu. Ne yazık ki kısa zamanda hastalandı. Kendi oğlunu kurtaramamıştın. Çocuk evde bakım gerektirecek durumdaydı. Bu kısımdan tam emin değilim. Düşündüğüm gibi bir canavar da olsan kendi çocuğuna bunu yapmış olamazsın değil mi?”

O an sessizliğini bozdu canımız.

“Tabi ki ben yapmadım. Sen de biliyorsundur. Çocuk felci geçirdi o. Ellerimden kayıp gitti. Kocamı da parası için sevmedim ben. Ona aşık olmuştum. Bana ihtiyacı vardı. Oğlumuz olduğunda tamamen değişmiştim. İyi bir insan olacaktım. Ama hayat izin vermedi.”

“Suçu hayata atmak ne kolay... Çok katil gördüm hayatımda ama senin gibisini görmedim ben. Oğlun hastalandı ve doktorlar fişi çekmen gerektiğini söylüyordu. Bunu kabul etmedin. Eve

götürdün onu. Beş yıl önce bir gün ölene kadar da ona çok iyi baktın. Peki evindeki çocuk kimdi? Ya da çocuklar demeliyim galiba. Çok hain bir plan yaptınız. Tek başına değildin. Kız kardeşin senin ağır depresyonunu görüp bunu sana karşı kullandı. Şehir şehir geziyordu. Kıyı kasabalarında, ücra köylerde, fakir semtlerde iş buluyordu önce. Bir süre gözlem yapıyordu. Sonra fırsat yakaladı mı hasta bir çocuğu kaçırıyordu. Kız erkek fark etmiyordu senin için. Hasta çocuklar istiyordun. Her yıl da oğlunun öldüğü güne kadar bakıyordun ona. Sonra zavallıcağı öldürüyordun. Hasta kocan tüm bunlara ses çıkarmıyordu. Zaten akıllı çok başında olmayan adamın tek isteği senin biraz mutlu olduğunu görmektir. Sen böyle mutlu oluyorsan onun için sorun yoktu. Kardeşin üç yıldan sonra artık bunu yapmak istemediğini söyledi. Ama sizden yüklüce para alıyordu. Şimdiye kadar yaptığı fedakarlık için olduğunu söylemiş olmalı. Ona lüks bir ev aldınız. Bolca da para verdiniz. Evdeki hasta çocuktan kurtulma vakti yaklaşıncaya onu eve çağırıyordun. Siz kocanla yeni bir çocuk kaçırana kadar o da evdeki ile ilgileniyordu. Yenisini getirdiğin gün eskisinden kurtuluyordun. Bütün bunlar mali olarak sizi çok yıprattı. Kocanın parası giderek azalıyormuş muhasebe kayıtlarınız öyle söylüyor. Kız kardeşin de sizi sömürüp duruyordu. Son sefer yine para istemiş olmalı. Daha fazlasını istedi, belki bu çirkin oyununu sürdürmen için gereken paraya bile el koymaya niyetlendi. Artık ona çok da ihtiyacınız yoktu. Çocuğu öldürüp bir diğerini aramaya çıkmanız daha mantıklı olurdu. Hem kardeşin artık sağ kolun olmaktan çıkmış ve sırtında bir kambura dönüşmüştü. Ondan da kurtuldun. Yine aynı yöntemle, zehir! Ama bir şeyi atlamıştın. Herkül Adnan senin komşundu ve iyi kalpli komşusunu merak edip evine gittiğinde komşusunun bir kızı olduğunu söylemişti kız kardeşin ona. Oysa senin çocuğun erkek olmalıydı.”

Kahkahalara boğuldu kadın. Ben sorgu odasından çıktığımda hala korkunç tizlikteki kahkahaları duyuluyordu.

Bir süre sonra öğrendim ki cezai ehliyeti olmadığından yarı

korumalı bir akıl hastanesine yatırılmış önce. Ama orda da rahat durmamış. Sakinleştirici iğne yapmak için yanına gelen hemşirenin elinden iğneyi alıp saplamış kadına. Bayıltmış hemşireyi ve yan odada yatan arkadaşını boğmuş. Bu olaydan sonra onu tam korumalı bir hastaneye kapatmışlar. Pasif bir katil olarak düşünmüştüm onu. Zehir kullanan tipik kadın seri katiller gibi. Demek yanılmışım agresif hale geçmesi an meselesiymiş. İğneyle zehir enjekte etmekten elleriyle boğmaya geçmiş. Çok nadir de olsa Herkül de yanılabiliyor demek.

Ceyda Kiremitçi Vasiliev. Detektiv proza